

XIII.

ГОСПОДАРЬТЪ.

Когато стигнаха въ селото, вдовицата ся спрѣ да ги чака. Тя искаше безъ друго да влѣзе въ храмътъ съсь всичкѣтъ си дружбѣ. Но Германтъ, за да ѝ откаже това удоволствіе, остави дѣда Леонарда, приближися до нѣкои си свои познайници, и влѣзе въ черковѣ отъ единъ другъ вратѣхъ. Това много ядоса вдовицѣтъ.

Слѣдъ литургіѣтъ, тя ся показа навсякадѣ тържествующа върхъ зеленото равнище, на което ставаше хорото всякій праздниченъ день, и отвори хорото съ тримата си любезници като игра на редъ съ тѣхъ. Германтъ ѣхъ погледна веднаждъ дваждъ, и намѣри чи тя играеше доста добръ, но не и естествено.

— Е, му каза Леонардъ, като го тупна по по рамената, не щете ли да поиграете съ дъщеріѣ ми? Вый ся много свѣните и срамувате!

— Азъ не играя вече отъ като съмъ загубилъ женѣ си, отговори земледѣлецътъ.

— Добръ! но сега като сте излѣзли да тръсите единъ другъ женѣ, жаленіето е свършено въ сърдцето както и въ облеклото.

— Това не е така, дѣдо Леонарде; впрочемъ азъ съмъ мжжъ на зрѣлъ възраст, не обичамъ вече хорото.